

סימן פח

שלא להעלות בשר על שלחן שאוכלין גבינה

שו"ע א:

אפילו בשר חיה ועוף, אסור להעלותו על שלחן שאוכל עליו גבינה, שלא יבא לאכלם יחד. אבל בשלחן שסודר עליו התבשיל, מותר ליתן זה בצד זה.

ש"ך: נראה דוקא בשר אסור להעלות על השלחן שאוכל חלב או איפכא משום דלא בדילי אינשי מיניה מפני שכל אחד היתר בפני עצמו, אבל מותר להעלות בשר נבילה על השלחן שאוכל עליו בשר כשירה.

שו"ע ב:

הא דאסור להעלותו על השלחן, דוקא בשני בני אדם המכירים זה את זה, אפילו הם מקפידים זה על זה; אבל אכסנאים, שאין מכירין זה את זה, מותר. ואפילו המכירים, אם עשו שום היכר, כגון שכל אחד אוכל על מפה שלו, או אפילו אוכלים על מפה אחת ונותנים ביניהם פת להיכר, מותר.

רמ"א: ודוקא שאין אוכלין מן הפת המונח ביניהם להיכר, אבל אם אוכלין ממנו, לא הוי היכר, דבלאו הכי הפת שאוכלין ממנו מונח על השלחן. אבל אם נתנו ביניהם כלי ששותין ממנו, ובלאו הכי אין דרכו להיות על השלחן, הוי היכר אעפ"י ששותין מן הכלי. וכל שכן אם נתנו שם מנורה, או שאר דברים שעל השלחן, דהוי היכר. ויהיו זהירים שלא לשתות מכלי אחד, משום שהמאכל נדבק בכלי. וכל שכן שלא יאכלו מפת אחת. וכן נוהגין ליחד כלי של מלח לכל אחד בפני עצמו, כי לפעמים טובלים במלח ונשארו שיורי מאכל במלח.

- רש"ל מתיר בשני בני אדם שאינן אחים אפילו מכירין זה את זה אם מקפידין.
- "מקפידים" – מדברי הרא"ש שהביא הש"ך מבואר דאם נדרו הנאה זה מזה מותרים לאכול בשר וגבינה מכיון ששונאים זה את זה.
- ב"ח בשם רש"ל כתב דביושבים רחוקים זה מזה בכדי שאין יכול האחד לפשוט ידו ולאכול ממה שאוכל חבירו שרי לדברי הכל בלא היכרא.
- "היכר" – במשאת בנימין משמע דאם גם אחרים אוכלים על שלחן זה מותר אף בלא היכר דזה עדיף מאם עשו שום היכר.
- באר היטב הביא דנראה שאפילו יחיד שיושב על השולחן ואין עמו שום אדם אפי"ה אסור משום שמא יבא לאכלם מחמת שכחה.